

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M., a Mgr. Zdeňka Macháčka ve věci

žalobkyně:

■
bytem ■

proti

žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**
sídlem U Jezu 642/2a, 461 80 Liberec 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 6. 2017, č. j. OD 664/17-2/67.1/17180/NL,

takto:

- I. Žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 28. 6. 2017, č. j. OD 664/17-2/67.1/17180/NL, **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobkyně se domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Liberec, odboru dopravy (dále jen „magistrát“ nebo „správní orgán I. stupně“) ze dne 31. 3. 2017, č. j. MML029729/17/1174/OD/Hai.
2. Rozhodnutím magistrátu byla žalobkyně shledána odpovědnou za správní delikt provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), ve spojení s porušením § 10 odst. 3 uvedeného zákona. Správního deliktu se měla dopustit tím, že jako provozovatel vozidla ■■■, registrační značky ■■■, nezajistila, aby při užití motorového vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu, když bylo zjištěno, že dne 12. 7. 2016 minimálně v době od 13:02 do 13:09 hod. v ulici nám. Sokolovské v Liberci stál řidič s výše uvedeným vozidlem na vyhrazeném parkovišti s parkovacím automatem (označeném dopravní značkou IP 13c) bez viditelně umístěného platného dokladu o zaplacení parkovného, čímž byl porušen § 4 písm. c) zákona o silničním provozu a jednání vykazovalo znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Za uvedený správní delikt byla žalobkyni dle § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 1 500 Kč. Současně byla žalobkyni uložena povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.
3. Z přiloženého správního spisu vyplynulo, že městská policie oznámila písemností ze dne 7. 9. 2016 shora popsany přestupek neznámého pachatele magistrátu, současně mu postoupila mapu zachycující místo přestupku a fotodokumentaci zachycující parkování předmětného vozidla bez umístění platného parkovacího lístku ve vozidle, datum a čas parkování a dopravní značení parkoviště s parkovacím automatem (dopravní značka IP 13c s dodatkovou tabulkou o časech zpoplatněného parkování).
4. Jako provozovatel vozidla byla zjištěna žalobkyně. Proto byla výzvou ze dne 8. 11. 2016 vyzvána k zaplacení určené částky za správní delikt provozovatele vozidla a současně poučena o tom, že může označit řidiče vozidla, který se uvedeného přestupkového jednání s vozidlem dopustil. Žalobkyně na výzvu nereagovala.
5. Dne 15. 2. 2017 provedl magistrát záznam o odložení věci podle § 66 odst. 3 písm. g) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“), a příkazem z

téhož dne žalobkyni uznal vinnou ze správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Proti příkazu podala žalobkyně dne 24. 2. 2017 odpor a magistrát pokračoval ve správním řízení. Podaný odpor obsahoval informaci o tom, že žalobkyně není vlastníkem předmětného vozidla. Tím se na základě kupní smlouvy ze dne 27. 6. 2016 stal pan ■■■, nar. ■■■, bytem S. n. 165, T., který měl dle ústní dohody provést převod vozidla v registru silničních vozidel, k čemuž obdržel od žalobkyně plnou moc. Svědkem uzavření této ústní dohody, kterou kupující nedodržel, měl být pan ■■■. Změna v registru vozidel nebyla dosud provedena z důvodu nekontaktnosti nového vlastníka. Magistrát hlavního města Prahy žádosti o změnu zápisu bez souhlasu nového vlastníka nevyhověl. Žalobkyně vyjádřila přesvědčení, že se jí podaří dosáhnout výmazu své osoby jako provozovatele vozidla, odkazovala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2016, č. j. 7 As 254/2016 - 33. Dne 29. 3. 2017 projednal magistrát správní delikt při ústním jednání, kterého se žalobkyně nezúčastnila.

6. Rozhodnutím ze dne 31. 3. 2017 uznal magistrát žalobkyni vinnou ze shora popsaného správního deliktu. V odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že vycházel z fotodokumentace z místa přestupku, ze které je zřejmé místo zaparkovaného vozidla v Liberci v ulici nám. Sokolovské, z oznámení o přestupku, ze situačního plánu z místa přestupku a z výpisu z centrálního registru vozidel. Magistrát posuzoval, zda byly splněny podmínky odpovědnosti za správní delikt podle § 125f odst. 2 zákona o silničním provozu. Uvedl, že podmínka uvedená v § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu, tj. že se jednalo o neoprávněné zastavení a stání, byla splněna a jednání bylo řádně zdokumentováno písemně i fotograficky. Bylo zjištěno, že předmětné vozidlo stálo dne 12. 7. 2016 minimálně v době od 13:02 do 13:09 hod. na vyhrazeném parkovišti s parkovacím automatem bez viditelného umístění platného dokladu o zaplacení parkovného. Jednání vykazovalo znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, byla porušena povinnost dle § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, čímž byla naplněna podmínka podle § 125f odst. 2 písm. b) tohoto zákona. Popsané porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích nemělo za následek dopravní nehodu, byla tedy splněna i podmínka dle § 125f odst. 2 písm. c) zákona o silničním provozu. Samotný přestupek není předmětem řízení o správním deliktu a k odpovědnosti za správní delikt provozovatele se nevyžaduje zavinění. K námitce změny vlastnictví vozidla magistrát uvedl, že zaslat kupní smlouvu o prodeji vozidla měla žalobkyně v době před odložením přestupku. V řízení o správním deliktu provozovatele vozidla nelze podle magistrátu kupní smlouvu již uplatnit a zprostit se tak odpovědnosti za správní delikt. Provozovatelem vozidla je osoba, která je v registru silničních vozidel zapsána jako vlastník tohoto vozidla, není-li jako provozovatel v registru silničních vozidel zapsána jiná osoba. Dle evidenční karty vozidla v centrálním registru vozidel byla provozovatelem a zároveň vlastníkem předmětného vozidla žalobkyně. Vzhledem k tomu, že provozovatele vozidla jde o odpovědnost objektivní a žalobkyně nebyla ve smyslu § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu této odpovědnosti zproštěna, za spáchaný správní delikt odpovídá.
7. Dne 31. 3. 2017 byla na poštu žalobkyni podána omluva z nařízeného ústního jednání, vyjádření k věci a kopie kupní smlouvy, dle které mělo přejít vlastnické právo k předmětnému vozidlu na pana ■■■.

8. Proti rozhodnutí magistrátu podala žalobkyně odvolání, které na základě výzvy doplnila. Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 28. 6. 2017 žalovaný odvolání žalobkyně zamítnul a prvostupňové rozhodnutí magistrátu potvrdil. Konstatoval, že magistrát postupoval v souladu s předpisy a současně činil nezbytné kroky ke zjištění osoby řidiče. Zdůraznil, že žalobkyně ve stanovené lhůtě neoznačila řidiče předmětného vozidla, ani nereagovala na výzvu k zaplacení určené částky, odkazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2016, č. j. 2 As 26/2016 - 45. Dále se žalovaný zabýval splněním podmínek odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla podle § 125f odst. 2 zákona o silničním provozu. Podle žalovaného bylo dostatečně prokázáno, že došlo k neoprávněnému stání vozidlu tovární značky BMW, registrační značky ■■■■■, barvy černé, dne 12. 7. 2016 minimálně v době od 13:02 do 13:09 hod., v ulici nám. Sokolovské v Liberci. Řidič stál s vozidlem na vyhrazeném parkovišti s parkovacím automatem označeném dopravní značkou IP 13c, s dodatkovou tabulkou „PO - PÁ 8,00 - 13,00“ bez viditelně umístěného platného dokladu o zaplacení parkovného a jednání bylo řádně zdokumentováno písemně i fotograficky. Uvedeným jednáním byl porušen § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, toto porušení vykazuje znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Žalovaný se ohledně výše pokuty ztotožnil s magistrátem a považoval uložení pokuty na samé spodní hranici zákonem stanoveného rozmezí za zcela odpovídající. Žalovaný dále upozornil na to, že podle ustálené judikatury se při správních deliktech podle § 125f zákona o silničním provozu neprokazuje naplnění znaků přestupkového jednání, konkrétně zmínil rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2016, č. j. 8 As 156/2016 - 35. Ohledně namítaného převodu vozidla argumentoval žalovaný stejně jako žalobkyně rozsudkem ze dne 6. 12. 2016, č. j. 7 As 254/2016 - 33, podle kterého je možné provést změnu v registru i na žádost osoby v něm zapsané v případě, že prokáže, že již není reálným vlastníkem. Žalovaný se ztotožnil s Nejvyšším správním soudem, že není žádoucí, aby v registru nebyla uvedena žádná osoba. V registru smluv je žalobkyně vedena jako provozovatel vozidla a na této skutečnosti nic nemění ani doložená kupní smlouva. Dle žalovaného by žalobkyně musela prokázat, že není vlastníkem předmětného vozidla, zřejmě rozsudkem o určení vlastnictví.

II. Žaloba

9. Ve včasné žalobě žalobkyně uvedla, že spor se vede o to, kdo byl provozovatelem vozidla ke dni spáchání údajného přestupku. Žalobkyně se vzhledem k převodu vozidla na třetí osobu na základě uzavřené kupní smlouvy provozovatelem vozidla být necítí. O změně vlastníka byl správní orgán vyrozuměn již v podaném odporu.
10. Tvrzení magistrátu, že právo zaslat kupní smlouvu o prodeji vozidla měl účastník řízení v době před odložením přestupku, považovala žalobkyně za účelové. O tvrzeném pravidle magistrát žalobkyni nepoučil. Podle žalobkyně měl žalovaný rozhodnutí magistrátu zrušit, protože nesplnění poučovací povinnosti lze považovat za zásadní vadu postupu správního orgánu. Žalobkyně zdůraznila, že magistrátu sdělila totožnost nového vlastníka. Žalobkyně neměla kontrolu nad vozidlem po jeho převodu na základě kupní smlouvy a nemohla tudíž označit osobu řidiče. Žalobkyně

nesouhlasila s tím, že doložení kupní smlouvy nemá vliv na to, že je v registru evidována jako provozovatelka. Tento argument žalovaného žalobkyně z hlediska gramatického výkladu § 2 písm. b) zákona o silničním provozu považovala za absurdní, protože primárním znakem pro určení provozovatele vozidla je vlastnictví, jiná osoba může být do registru zapsána pouze se souhlasem vlastníka. Žalobkyně také zásadně nesouhlasila s právním názorem žalovaného, že pozbytí vlastnictví k vozidlu by mělo být prokazováno rozsudkem o určení vlastnictví vozidla.

11. K otázce zkoumání materiálního znaku přestupku žalobkyně namítala, že žalovaným zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2016, č. j. 8 As 156/2016 - 35, je nepřiléhavý, protože v tehdy řešeném případě vystupovala společnost, jejímž předmětem činnosti je zajistit klientům beztretnost. Žalobkyně poukazovala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008 - 45, podle něž by správní orgány měly zkoumat vždy a individuálně i materiální znak přestupku. Žalobkyně dále citovala ustanovení § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu ve znění od 1. 7. 2017, dle kterého *„k odpovědnosti fyzické osoby za přestupek podle odstavce 1 se nevyžaduje zavinění“*, z čehož by mělo dle žalobkyně a contrario vyplývat, že zavinění vyžadováno není, naplnění materiálního znaku však ano.
12. Žalobkyně konečně poukazovala i na porušení zákona o ochraně osobních údajů, které mělo spočívat v ignorování informace o změně vlastníka (žalobkyně v této souvislosti zmínila rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2016, č. j. 7 As 254/2016 - 33). Žalovaný dle žalobkyně ve svém rozhodnutí změnil smysl uvedeného judikátu, když uvedl, že není žádoucí, aby v registru nebyl evidován žádný vlastník. Nejvyšší správní soud tuto formulaci sice použil, ale doplnil ji o konstatování, že žádoucí není ani, aby v registru byla jako vlastník evidována osoba, která vlastníkem není.
13. Z uvedených důvodů žalobkyně navrhovala, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného i prvostupňové rozhodnutí magistrátu zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

14. V písemném vyjádření k žalobě se žalovaný pouze odvolal na napadené rozhodnutí a navrhoval, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítnul.

IV. Posouzení věci krajským soudem

15. Napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející soud přezkoumal v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a v mezích uplatněných žalobních bodů dle § 75 odst. 2 s. ř. s., v duchu dispoziční zásady, kterou je správní soudnictví ovládáno, s tím, že přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s., s limity týkajícími se správního trestání (srov. usnesení rozšířeného

senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2016 - 16, publ. ve Sb. NSS 3528/2017).

16. Předmětem soudního přezkumu jsou rozhodnutí magistrátu a žalovaného, jimiž byla žalobkyně shledána odpovědnou za správní delikt provozovatele vozidla podle § 125f zákona o silničním provozu, ve znění účinném ke dni spáchání správního deliktu, tj. ke dni 12. 7. 2016.
17. Podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu *právnícká nebo fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.*
18. Podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu *obecní úřad obce s rozšířenou působností správní delikt podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a*
 - a) *nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo*
 - b) *řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.*
19. Podle § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu *provozovatel vozidla za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že v době před porušením povinnosti řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích*
 - a) *bylo vozidlo, jehož je provozovatelem, odcizeno nebo byla odcizena jeho tabulka s přidělenou státní poznávací značkou, nebo*
 - b) *podal žádost o zápis změny provozovatele vozidla v registru silničních vozidel.*
20. Podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu *obecní úřad obce s rozšířenou působností bezodkladně po zjištění nebo oznámení přestupku vyzve provozovatele vozidla, s nímž došlo ke spáchání přestupku, k uhrazení určené částky, pokud*
 - a) *jsou splněny podmínky podle § 125f odst. 2,*
 - b) *totožnost řidiče vozidla není známa nebo není zřejmá z podkladu pro zahájení řízení o přestupku a*
 - c) *porušení je možné projednat uložením pokuty v blokovém řízení.*
21. Podle § 125h odst. 4 zákona o silničním provozu *výzva podle odstavce 1 musí obsahovat popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, označení přestupku, jehož znaky skutek vykazuje, výši určené částky, datum splatnosti určené částky a další údaje nezbytné pro provedení platby a poučení podle odstavců 6 a 7.*
22. Podle odst. 6 uvedeného ustanovení platí, *neuhradí-li provozovatel vozidla určenou částku, může obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností, který jej vyzval k uhrazení určené částky, písemně sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku ve lhůtě podle odstavce 3. Toto sdělení se považuje za podání vysvětlení. O tomto postupu poučí obecní úřad obce s rozšířenou působností provozovatele vozidla ve výzvě podle odstavce 1.*

Podle odst. citovaného ustanovení platí, je-li určená částka uhrazena po dni splatnosti, obecní úřad ji bezodkladně vrátí provozovateli vozidla.

23. Dle § 2 odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu, ve znění novelizace přijaté zákonem č. 239/2013 Sb. účinné od 1. 1. 2015 *pro účely tohoto zákona provozovatel vozidla je vlastník vozidla nebo jiná fyzická nebo právnická osoba zmocněná vlastníkem k provozování vozidla vlastním jménem.* Soud připomíná, že přijetí zákonné úpravy správního deliktu provozovatele vozidla dle § 125f zákona o silničním provozu mělo eliminovat důkazní nouzi správních orgánů u řady jednoduše zjistitelných přestupků proti zákonu o silničním provozu, kdy přímo u spáchání přestupku nebyl řidič vozidla zjištěn, a z tohoto důvodu docházelo často k tomu, že jinak prokázaný protiprávní stav zůstal nepotrestán. Došlo-li k takovému protiprávnímu stavu provozem vozidla na pozemních komunikacích, byla zákonodárcem zvolena koncepce objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla, u něho lze předpokládat, že se bude schopen k přestupkovému jednání, k němuž bylo užito jeho vozidlo, vyjádřit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014 - 21). Je pak logické, že jsou-li údaje o vlastníku nebo provozovateli vozidla, není-li totožný s vlastníkem, povinně vedeny v registru silničních vozidel dle zákona o podmínkách provozu vozidel, je definice provozovatele vozidla v zákoně o silničním provozu vázána právě na tyto povinně evidované údaje, a tedy správním orgánům okamžitě zjistitelné.
24. Situace, kdy provozovatel vozidla [ve smyslu evidenčního principu podle § 2 odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu] fakticky vozidlo nemůže provozovat nebo již neprovozuje, a tedy stěží může dostat povinnosti dle § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, řeší § 125f odst. 5 tohoto zákona, jež je speciální vůči § 125e odst. 1 a odst. 5. Ustanovení § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu zakotvuje liberační důvody, pro které se provozovatel vozidla může jinak objektivní odpovědnosti za správní delikt zprostit. Toto ustanovení spolu s faktem, že odpovědnost provozovatele je zásadně koncipována jako subsidiární (správní delikt provozovatele vozidla projedná správní orgán teprve tehdy, učinil-li nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale nezačal řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo řízení zastavil, protože obviněnému z přestupku přestupkové jednání neprokázal - srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2014, č. j. 1 As 131/2014 - 45, či ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-52), poskytují dostatečnou záruku, že nedojde k přenesení odpovědnosti řidiče vozidla za přestupkové jednání a potrestání evidovaného provozovatele vozidla bez dalšího.
25. Nejprve je tedy nutné posoudit otázku, zda magistrát splnil podmínku projednatelnosti správního deliktu provozovatele vozidla dle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, tedy zda provedl nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku.
26. V projednávaném případě je třeba uvést, že žalobkyně byla k podání vysvětlení vyzvána (v souladu s § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu) právě již výzvou k úhradě podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu ze dne 8. 11. 2016. Na tuto výzvu však nereagovala, resp. nesdělila údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku.

Již v této fázi řízení žalobkyně měla magistrát informovat o převodu vlastnického práva k vozidlu, s nímž byl přestupek spáchán, i když totožnost řidiče vozidla v době spáchání přestupku neznala, resp. si jí nemohla být jistá. Takto je třeba také rozumět konstatování magistrátu, že žalobkyně měla kupní smlouvu, jíž převedla vlastnictví k předmětnému vozidlu na jinou osobu, předložit již před odložením přestupku. Lze proto uzavřít, že správní orgán I. stupně v dané věci neměl, bez označení řidiče provozovatelem vozidla a za neexistence jiných podkladů vedoucích k možnosti určení konkrétního řidiče, reálnou příležitost přestupce zjistit. Za situace, kdy neexistovaly skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti konkrétní osobě, správní orgán I. stupně postupoval správně, pokud věc odložil a následně zahájil správní řízení o správním deliktu.

27. Správní orgány proto zcela správně postupovaly dle § 125f zákona o silničním provozu, přitom nikterak nepochybily, pokud se ve výzvě dle § 125h odst. 6 téhož zákona žalobkyně nedotazovaly, zda náhodou vlastnické právo k předmětnému vozidlu nepřevedla na jinou osobu. Bylo pouze na žalobkyni, aby magistrátu sdělila veškeré údaje, které mohly vést k identifikaci řidiče vozidla v době spáchání přestupku.
28. To, kdo je provozovatelem vozidla upravuje § 2 odst. 15 zákona o podmínkách provozu, podle kterého *provozovatelem silničního vozidla je osoba, která je v registru silničních vozidel zapsána jako vlastník tohoto vozidla, není-li jako jeho provozovatel v registru silničních vozidel zapsána jiná osoba.*
29. Postavení provozovatele vozidla (a tedy i jeho odpovědnost za správní delikt podle § 125f zákona o silničním provozu) tak platná právní úprava jednoznačně spojuje se zápisem jeho vlastníka v registru vozidel, nikoli s vlastnictvím vozidla jako takovým. Jinými slovy - z hlediska projednávané věci je nerozhodné, kdo je vlastníkem vozidla ve smyslu předpisů soukromého práva, podstatné je, kdo je jako vlastník vozidla zapsán v registru vozidel (shodně srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 14. 9. 2017, č. j. 30A 94/2016 - 61).
30. Dle karty vozidla obsažené ve správním spise je vlastníkem a provozovatelem předmětného vozidla žalobkyně. Je to tedy nepochybně právě žalobkyně, kdo je odpovědný za to, aby s tímto vozidlem nebyla porušována pravidla silničního provozu, a to bez ohledu na to, zda již toto vozidlo prodala. Jedinou možností, jak se této odpovědnosti může provozovatel vozidla zprostit (mimo označení skutečného řidiče) je pak možnost liberace ve smyslu § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu. Ten však stanoví toliko dva liberační důvody, a to jestliže provozovatel prokáže, že v době před porušením povinnosti řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích a) bylo vozidlo, jehož je provozovatelem, odcizeno nebo byla odcizena jeho tabulka s přidělenou státní poznávací značkou, nebo b) podal žádost o zápis změny provozovatele vozidla v registru silničních vozidel. Z jiných než uvedených důvodů (např. samotné změny vlastnictví, bez následného nahlášení v registru vozidel) není zproštění odpovědnosti provozovatele možné - nelze je rozšiřovat na rámec zákona. Právě druhý z uvedených liberačních důvodů pamatuje na situaci změny provozovatele (zejména vlastníka - viz § 2 odst. 15 zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu na pozemních komunikacích) vozidla. Žalobkyně však neprokázala a ani netvrdila, že

před porušením pravidel provozu na pozemních komunikacích podala žádost o zápis změny provozovatele vozidla, proto jí tento liberační důvod nesvědčí, stejně jako jí nesvědčí první liberační důvod (nejednalo se o odcizení vozidla ani tabulky s přidělenou poznávací značkou).

31. Na tomto závěru nic nemůže změnit ani žalobkyně zdůrazňovaná skutečnost, že k provedení přepisu vozidla zmocnila kupujícího. Pokud k provedení „odhlášení“ vozidla žalobkyně zmocnila kupujícího, svědila mu dobrovolně další osud stavu v registru vozidel zapsaných údajů, včetně údaje o vlastníkově (provozovateli) předmětného vozidla. Jednání žalobkyně lze tedy označit minimálně za velice neobežřetné.
32. K otázce nutnosti zkoumání materiální stránky přestupku krajský soud odkazuje na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2017, č. j. 3 As 114/2016 - 46, se sice Nejvyšší správní soud „zčásti ztotožnil s kasačním bodem odmítajícím, že by provozovatel vozidla měl možnost odvrátit svou objektivní odpovědnost výlučně jen prokázáním liberačních důvodů vymezených v písm. a) a b) ustanovení § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu, a požadujícím, aby i v řízení o správním deliktu bylo bezpochyby prokázáno, že došlo k protiprávnímu jednání řidiče vozidla“, výslovně však uzavřel, že „to neplatí pro požadavek stěžovatele, aby byla zjišťována i neexistence podmínek vylučujících odpovědnost.“ V zevrubném zdůvodnění tohoto závěru pak mj. uvedl, že „ustanovení § 125f zákona o silničním provozu nikde nezmiňuje, že by podmínkou odpovědnosti provozovatele vozidla bylo zavinění porušení povinnosti stanovené v § 10 odst. 3 téhož zákona, naopak terminologie hovořící o správním deliktu, stejně jako i konstrukce odst. 5, odpovídající klasickému vymezení liberačních důvodů v případě objektivní odpovědnosti, nenechává na pochybách, že zavinění se v řízení o odpovědnosti provozovatele vozidla nezkoumá. To ostatně odpovídá i záměřům zákonodárce na zavedení „objektivní odpovědnosti, tj. odpovědnosti za následek, nikoliv za zavinění,“... V tomto smyslu je tak namísto vnímat i pasáž § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu požadující, aby zjištěné porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazovalo znaky přestupku podle tohoto zákona. Samotný zákon o silničním provozu v současnosti totiž definuje jen objektivní stránku skutkové podstaty jednotlivých přestupků; zavinění jako znak odpovědnosti za přestupek sám výslovně nestanoví (to lze dovodit teprve na základě právní úpravy v ustanovení § 3 přestupkového zákona). To samé ovšem platí i pro okolnosti vylučující odpovědnost za přestupek, ... Ustanovení § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu však cíleně odkazuje jen na „znaky přestupku podle tohoto zákona“, tj. součástí skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla nečiní ty znaky přestupku, které vyplývají až z obecné právní úpravy přestupkové odpovědnosti či analogicky aplikovaných zásad trestního práva, jako je tomu ... například u materiální stránky přestupku, věku a přičetnosti pachatele, neexistence přestupkové imunity, právního omylu aj. Ke zkoumání těchto znaků byl dán prostor v řízení o přestupku řidiče vozidla, nikoliv však v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla (viz obdobný závěr Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 28. 11. 2016, č. j. 8 As 156/2016 - 35).“
33. Případné porušení zákona o ochraně osobních údajů správcem osobních údajů v registru vozidel pak nemůže být předmětem projednávané žaloby.

V. Závěr a náklady řízení

34. Vzhledem ke všem shora přijatým závěrům posoudil krajský soud žalobu jako nedůvodnou a zamítl ji postupem podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
35. Ve věci soud rozhodoval, aniž nařídil ústní jednání, v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., za výslovného souhlasu žalobkyně i žalovaného.
36. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch. Žalovanému, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec dne 27. srpna 2018

Mgr. Lucie Trejbalová
předsedkyně senátu